

5. Forholdet mellem FN og den internationale atomenergiorganisation (IAEA).

(Dagsordenens punkt 18).

Den 14. november 1957 godkendte plenarforsamlingen enstemmigt et af det rådgivende udvalg vedrørende den fredelige udnyttelse af atomenergien og IAEAs forberedende kommission udarbejdet udkast til en overenskomst mellem IAEA og De Forenede Nationer (se beretning om 11. plenarforsamling, spalte 690). Plenarforsamlingen vedtog ligeledes enstemmigt et af

USA fremsat resolutionsforslag, der under henvisning til art. 17 i IAEAs statutter og art. 10 i overenskomsten mellem FN og IAEA bemyndiger sidstnævnte organisation til at anmode den internationale domstol om rådgivende udtalelser i retsspørgsmål, der opstår inden for dens virksomhed, med undtagelse af sådanne, der vedrører forholdet mellem på den ene side organisationen og på den anden side FN eller en af de særlige institutioner under FN.

VIII. Sociale, kulturelle og humanitære spørgsmål.

1. Beretning fra FNs højkommisær for flygtninge.

(Dagsordenens punkt 30).

Højkommisæren forelagde i 3. udvalg sin årsberetning for højkommisariatets virksomhed i tiden fra maj 1956 til maj 1957. Under debatten blev der givet udtryk for tilfredshed med beretningen, idet det dog beklagedes, at der endnu var så mange flygtninge, såvel i som uden for flygtningelejre. *Sovjetunionens* delegerede mente, at højkommisæren ikke lagde tilstrækkelig vægt på spørgsmålet om flygtningenes repatriering. Den *ungarske* delegerede gav udtryk for påskønnelse af højkommisærens arbejde, for så vidt angik de ungarske flygtninge, og henledte særlig opmærksomheden på spørgsmålet om repatriering af det store antal børn under 14 år, som under begivenhederne i Ungarn i efteråret 1956 var kommet ud af Ungarn uden deres forældre. Også den *danske* delegerede berørte dette spørgsmål under sit indlæg og gav herunder udtryk for, at højkommisariatet under udøvelsen af sit vanskelige hverv i forbindelse med repatriering af unge mennesker ikke alene kunne tage hensyn til forældrenes ønsker, men også måtte lægge vægt på at undgå tvungen repatriering, idet hjemsendelse af unge mennesker ikke burde finde sted, medmindre disse selv var indforstået hermed.

Nederlandene, *Tyrkiet* og *USA* foreslog en resolution, i hvilken opmærksomheden henledes på problemet angående de kinesiske

flygtninge i Hongkong, og alle medlemmer af De Forenede Nationer, de særlige institutioner og ikke-guvernmentale organisationer opfordres til at yde al mulig hjælp til disse flygtninge. Resolutionen bemyndiger endvidere højkommisæren til gennem højkommisariatet at søge fremmet ydelsen af bidrag til dette hjælpearbejde. Flere delegerationer fandt i forbindelse med afgivelsen af deres stemmeforklaring anledning til at fremhæve, at resolutionen ikke medførte økonomiske forpligtelser for deres regering. Resolutionen blev vedtaget med 43 stemmer (herunder Danmark og Norge) mod 10, medens 14 stater (deriblandt Sverige) afholdt sig fra at stemme. Resolutionen bekræftedes af plenarforsamlingen den 26. november 1956 med 50 stemmer (herunder Danmark og Norge) mod 9, medens 11 (deriblandt Sverige) undlod at stemme.

2. Forlængelse af perioden for flygtningehøjkommisærens mandat.

(Dagsordenens punkt 31).

Spørgsmålet om en ny forlængelse af FN-flygtningehøjkommisærens mandat, som under den 8. plenarforsamling blev forlænget for 5 år indtil den 31. december 1958, behandlede i 3. udvalg. Under henvisning til, at ikke alle flygtningespørgsmål kan forventes at være løst ved udløbet af indeværende mandatperiode, og til, at nye flygtningeproblemer kan opstå, blev et af *Nederlandene* udarbejdet resolutionsudkast om mandatets forlængelse for 5 år efter 31.